

ко хубаво била написана тая приказка и че се смѣта вече за надминатъ отъ младия поетъ.

Ала въ Петербургъ Пушкинъ не стоялъ дълго време. Той написалъ нѣколко подигравателни стихотворения за видни тогавашни царски хора и затова билъ изпратенъ отъ Петербургъ на служба въ южна Русия. За четири години той обиколилъ почти всички хубави мѣста въ южния край на своето отечество. Презъ това четиригодишно скитане Пушкинъ много нѣщо чулъ и видѣлъ и много написалъ. Най-хубавитѣ му поеми „Кавказки пленникъ“, „Бахчисарайски фонтанъ“ и „Цигани“ били написани презъ това време. Все тогава той започналъ и бележития си романъ „Евгений Онегинъ“.

Славата на младия поетъ все повече и повече растѣла.

Но въ туй време той се скарва съ началника си въ Одеса, за което билъ пратенъ въ бащиния си чифликъ въ село Михайлово, гдето трѣбвало да живѣе далечъ отъ хората. Тука Пушкинъ, придруженъ отъ своята бавачка, прекаралъ две години. Както всѣкога, непрестанно четѣлъ и работѣлъ. По цѣлъ день не оставялъ перото, а вечеръ

слушалъ и записвалъ хубавитѣ пѣсни и приказки на обичната бавачка. Презъ свободното си време обикалялъ околнитѣ села и манастири, запозналъ се съ селянитѣ, бабичкитѣ, скитницитѣ и калугеритѣ, вгледвалъ се въ тѣхнитѣ души, вслушвалъ се въ живия имъ говоръ и по такъвъ начинъ можалъ отблизу да се запознае съ живота на хората отъ народа и да ги обикне.

Като минали дветѣ години, Пушкинъ билъ помилванъ. Позволено му било да живѣе въ Москва и Петербургъ. Отъ сега нататъкъ той живѣе ту въ единия, ту въ другия градъ, дето написва още много свои хубави творби.

Славата на Пушкина сега достигнала своя върхъ. Неговитѣ творби, въ които тѣй прекрасно билъ описанъ руския животъ; неговитѣ дивни поеми, които лѣхали на свежа пролѣтъ; омайнитѣ му приказки, написани на нечуванъ до тогава лекъ и звученъ езикъ; най-после чародейнитѣ му стихове, въ които той вложилъ цѣлата си велика душа — всичко това съ най-голѣма наслада се четѣло и препрочитало отъ мало и голѣмо изъ цѣлата обширна руска земя.

Ала младиятъ поетъ не билъ